

A man in a dark suit is walking away from the viewer on a bridge. The bridge has a textured, metallic surface and is illuminated by a bright light source, likely the sun setting or rising, creating a strong silhouette effect. The sky is a mix of orange and blue. The overall mood is somber and contemplative.

Wie zorgt er voor
gerechtigheid wanneer
een rechter boven
de wet staat?

JOHN GRISHAM

DE KLOKKENLUIDER

THRILLER

Over het boek

Advocaten Lacy Stoltz en Hugo Hatch werken al bijna tien jaar voor de Board on Judicial Conduct, een overheidsdienst die het gedrag van rechters onderzoekt. In al die tijd hebben slechts twee zaken ertoe geleid dat rechters uit hun ambt werden gezet, in beide gevallen vanwege onbekwaamheid. Maar dan wordt Lacy benaderd door Greg Myers, een advocaat die noodgedwongen een nieuwe identiteit heeft aangenomen. Greg vertegenwoordigt slechts één cliënt, een man die een corruptiezaak aanhangig wil maken onder de Klokkenluiderswet van Florida. De zaak betreft een corrupte rechter die grote sommen geld heeft verduisterd. Een rechter die in zee is gegaan met de beruchte Coast Mafia.

Het is een zaak die de klokkenluider miljoenen dollars beloning zal opleveren. Voor de betrokken advocaten blijkt het echter een levensgevaarlijke zaak te zijn...

De pers over de thrillers van John Grisham

‘Onderhoudend en onvoorspelbaar tot op de laatste pagina.’ – *The New York Times Book Review*

‘Een van zijn betere boeken van de laatste jaren.’ – *De Standaard*

‘Een thriller waarbij je je adem inhoudt. Feit en fictie lopen feilloos in elkaar over in dit verhaal.’ – *Frankfurter Rundschau*

‘Een spannend verhaal dat lekker wegleest.’ – *De Telegraaf*

‘De naam Grisham behoeft uitleg noch aanbeveling.’ – *Trouw*

Over de auteur

John Grishams carrière als schrijver begon toen hij op een dag in de rechtbank het schokkende relaas hoorde van een twaalfjarig meisje dat was verkracht. Het zette hem aan tot het schrijven van een thriller, *De jury*, waarin hij beschreef wat er gebeurd zou zijn als de vader van het meisje de verkrachters had vermoord. In de daaropvolgende decennia is John Grisham uitgegroeid tot een van de succesvolste thrillerschrijvers aller tijden. Zijn boeken zijn in meer dan 40 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan 300 miljoen exemplaren van verkocht.

De boeken van John Grisham zijn nu ook verkrijgbaar als e-book

<i>De aanklacht</i>	<i>De gevangene</i>
<i>Achter gesloten deuren</i>	<i>De jury</i>
<i>Advocaat van de duivel</i>	<i>Het laatste jurylid</i>
<i>De afferser</i>	<i>De ontvoering</i>
<i>De bekentenis</i>	<i>De partner</i>
<i>De belofte</i>	<i>Het proces</i>
<i>De beschuldiging</i>	<i>Het protest</i>
<i>De broederschap</i>	<i>De rainmaker</i>
<i>De claim</i>	<i>De straatvechter</i>
<i>De cliënt</i>	<i>Het testament</i>
<i>De deal</i>	<i>De verbanning</i>
<i>Dilemma</i>	<i>Vergiffenis</i>
<i>Het dossier</i>	<i>Verloren seizoen</i>
<i>De erfgenaam</i>	<i>Het vonnis</i>
<i>De erfpachters</i>	<i>De wettelozen</i>
<i>In het geding</i>	<i>Winterzon</i>
<i>De getuige</i>	<i>De verdediging</i>

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De klokkenluider

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Whistler

© 2016 by Belfry Holdings, Inc.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Auteursfoto

© Daniel Mayer, Agentur Focus

Omslagbeeld

© Iain Fuller/Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN gebonden editie 978 94 005 0636 7

ISBN paperbackeditie 978 94 005 0635 0

ISBN e-bookeditie 978 90 449 7561 1

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Uit de autoradio klonk softjazz, een compromis. Lacy, de eigenaar van de Prius en dus van de radio, had bijna net zo de pest aan rap als haar passagier Hugo de pest had aan moderne country. Ze konden het nooit eens worden over sport, publieke radiozenders, ‘gouwe ouwe’, comedy voor volwassenen en de BBC, en dan hadden ze het nog niet eens gehad over bluegrass, CNN, opera of een stuk of honderd andere zenders. Dat had haar zo gefrustreerd en hij was daar zo moe van geworden dat ze allebei al snel de handdoek in de ring hadden gegooid en voor softjazz hadden gekozen. Soft, zodat Hugo’s diepe en lange dutje niet zou worden verstoord, en soft, omdat Lacy jazz ook niet echt geweldig vond. Het was een soort ‘geven en nemen’ geweest, iets wat hun teamwork de afgelopen jaren ten goede was gekomen. Hij sliep en zij reed, en dat vonden ze allebei prima.

Voor de Grote Recessie in de vs had de BJC – Board on Judicial Conduct, een overheidsdienst die het gedrag van rechters onderzoekt – de beschikking gehad over een klein wagenpark: vierdeurs Honda’s, eigendom van de staat, allemaal wit en met weinig kilometers op de teller. Maar die waren door de bezuinigingen allemaal verdwenen, zodat Lacy, Hugo en talloze andere overheidsmedewerkers in Florida nu hun eigen auto voor hun werk moesten gebruiken en daarvoor kregen ze een vergoeding van dertig cent per kilometer. Hugo, met vier kinderen en een torenhoge hypotheek, had een oude Bronco waarmee hij maar net naar kantoor kon rijden, en dus zeker geen lange rit kon maken. Dus sliep hij.

Lacy genoot van de rust. Meestal werkte ze alleen aan een zaak, net als haar collega’s. Nog strengere bezuinigingen hadden het aantal medewerkers echter gedecimeerd, zodat de BJC nog maar zes onderzoekers in dienst had. Zes onderzoekers, in een staat met twintig miljoen inwoners en duizend rechters in zeshonderd rechtszalen die

een half miljoen rechtszaken per jaar afhandelden. Lacy was blij dat bijna alle rechters eerlijke, hardwerkende mensen waren, trouw aan het rechtvaardigheids- en gelijkheidsbeginsel. Als dat niet zo was geweest, zou ze allang vertrokken zijn. Maar het kleine aantal rotte appels hield haar vijftig uur per week bezig. Rustig gaf ze richting aan en nam gas terug op de afrit.

Zodra de auto tot stilstand was gekomen, ging Hugo abrupt recht-op zitten alsof hij uitgeslapen was en klaar voor de dag. ‘Waar zijn we?’ vroeg hij.

‘We zijn er bijna, nog twintig minuten. Draai je dus nog maar even om naar rechts en ga tegen het raam liggen snurken.’

‘Sorry. Snurkte ik?’

‘Je snurkt altijd, volgens je vrouw tenminste.’

‘Nou, dat komt doordat ik vannacht om drie uur boven rondliep met haar laatste kind op de arm. Volgens mij is het een meisje. Hoe heet ze ook alweer?’

‘Je vrouw of je dochter?’

‘Haha!’

De lieve en altijd zwangere Verna was niet bepaald terughoudend met haar informatie over haar man. Zij moest zijn ego op peil houden, en dat was niet gemakkelijk. Op *high school* was Hugo een football-ster geweest, op Florida State College de *top-rated signee* van zijn jaar en tijdens zijn rechtenstudie de eerste eerstejaars die in de basis werd opgesteld. Hij was een *tailback* geweest, zowel slopend als indrukwekkend – tenminste, gedurende drieënhalve wedstrijd, tot ze hem op een brancard van het veld droegen met een kapotte wervel boven in zijn ruggengraat. Hij zwoer dat hij zijn comeback zou maken, maar zijn moeder verbood dat. Na *college*, waar hij cum laude afstudeerde, ging hij rechten studeren. De herinneringen aan zijn glorie tijd vervaagden snel, maar hij zou net als alle *all-Americans* altijd iets van zijn arrogantie behouden; daar kon hij gewoon niets aan doen.

‘Twintig minuten dus nog?’ bromde hij.

‘Ja, of niet. Ik kan je ook in de auto laten zitten, met de motor aan, dan kun je lekker de hele dag blijven slapen.’

Hij rolde naar rechts, deed zijn ogen dicht en zei: ‘Ik wil een andere partner.’

‘Dat zou kunnen, maar het probleem is dat niemand anders je wil hebben.’

‘En iemand met een grotere auto.’

‘Hij rijdt bijna één op achttien.’

Hugo bromde weer, zat roerloos, schokte, trilde, mompelde iets, en ging rechtop zitten. Hij wreef in zijn ogen en vroeg: ‘Waar luisteren we naar?’

‘Dit gesprek hebben we een hele tijd geleden ook al gevoerd, toen we Tallahassee verlieten, vlak voordat je aan je winterslaap begon.’

‘Misschien weet je dat niet meer, maar toen bood ik aan te rijden.’

‘Ja, met één oog open, dus dat stelde niet veel voor. Hoe gaat het met Pippin?’

‘Ze huilt heel veel. Meestal, en ik spreek uit ruime ervaring, huilt een pasgeboren baby omdat-ie iets wil: eten, water, luier, mama – wat dan ook. Deze niet; zij schreeuwt zomaar. Je weet niet wat je mist.’

‘Ben je soms vergeten dat ik twee keer met Pippin heb rondgelopen?’

‘Nee, en dat was heel lief van je. Kun je vanavond komen?’

‘Tuurlijk. Zij is nummer vier, hebben jullie ooit aan voorbehoedsmiddelen gedacht?’

‘Dat is sinds kort onderwerp van gesprek. En nu we het er toch over hebben: hoe is het eigenlijk met jouw seksleven?’

‘Sorry. Dat had ik niet mogen vragen.’ Lacy was zesendertig, single en aantrekkelijk, en op kantoor was haar seksleven een rijke bron van gefluisterde roddels.

Ze reden in oostelijke richting naar de Atlantische Oceaan. St. Augustine was nog twaalf kilometer.

Lacy zette de radio eindelijk uit toen Hugo vroeg: ‘Ben je hier al eerder geweest?’

‘Ja, een paar jaar geleden. Toen zaten mijn vriend en ik een week aan het strand in het appartement van een vriend.’

‘Heel veel seks?’

‘Daar gaan we weer! Die smerige gedachten van je de hele tijd!’

‘Nou, nu ik erover nadenk moet het antwoord wel ja zijn. Maar weet je, Pippin is nu één maand oud en dat betekent dat Verna en ik al zeker drie maanden geen normaal fysiek contact hebben gehad. Ik

blijf volhouden, in elk geval tegenover mezelf, dat ze me drie weken te vroeg heeft afgeserveerd, maar dat is een onuitgemaakte zaak. We kunnen niet even terug in de tijd om het in te halen, toch? Ik vind dus dat het alweer de hoogste tijd is, maar ik betwijfel of zij daar net zo over denkt. Drie kleintjes en een pasgeboren baby hebben een enorme invloed op onze intimiteit.’

‘Dat zal ik nooit meemaken.’

Een paar kilometer lang probeerde hij zijn aandacht bij de weg te houden, maar toen werden zijn oogleden zwaar en dommelde hij weer in. Ze keek glimlachend naar hem. Ze werkte nu negen jaar bij de Board en in die tijd hadden zij en Hugo samen aan twaalf zaken gewerkt. Ze waren een goed team en vertrouwden elkaar, en ze wisten allebei dat Lacy het meteen aan Verna zou vertellen als hij zich niet netjes gedroeg – wat nog nooit was voorgekomen. Lacy werkte samen met Hugo, maar ze roddelde en ging shoppen met Verna.

St. Augustine stond bekend als de oudste stad van Amerika, de plaats waar Ponce de León aan land was gekomen en aan zijn ontdekkingsreis was begonnen. Het was een leuke stad met een lange geschiedenis, veel toeristen en historische gebouwen, en dik Spaans mos aan heel oude eiken.

Bij de stadsgrens ging het verkeer langzamer rijden en bleven de touringcars staan. In de verte, rechts van hen, torende een oude kathedraal hoog boven de stad uit. Lacy kon het zich allemaal nog goed herinneren; die week met haar ex-vriend was een ramp geweest – een van de zovele rampen – maar ze had goede herinneringen aan St. Augustine.

‘En wie is deze geheimzinnige betrouwbare tipgever die we hier moeten treffen?’ vroeg Hugo en hij wreef weer in zijn ogen, nu vastbesloten om wakker te blijven.

‘Dat weet ik nog niet, maar zijn schuilnaam is Randy.’

‘Oké, en vertel me alsjeblieft nog een keer waarom we een geheime afspraak hebben met een man die een schuilnaam gebruikt en nog geen formele aangifte heeft gedaan tegen een van onze gewaardeerde rechters?’

‘Dat kan ik niet, maar ik heb hem drie keer aan de telefoon gehad en hij komt eh... redelijk eerlijk over.’

‘Geweldig! Wanneer was de laatste keer dat je met een klagende partij sprak die niet eh... redelijk eerlijk overkwam?’

‘Je moet me steunen, oké? Michael zei dat we moesten gaan, en dus zijn we nu hier.’

Michael Geismar was de directeur, hun baas.

‘Natuurlijk. Heb je enig idee wat het vermeende onethische gedrag inhield?’

‘Zeker, volgens Randy was het heel ernstig.’

‘Jeetje, dat is gek.’

Ze reden King Street in en voegden zich in het verkeer richting centrum. Het was half juli, dus nog steeds hoogseizoen in het noorden van Florida. Toeristen in korte broek en op sandalen liepen schijnbaar doelloos over de trottoirs. Nadat Lacy de auto in een zijstraat had geparkeerd, sloten ze zich aan bij de toeristen. Ze ontdekten een koffiebar en zaten een halfuur in glimmende makelaarsbrochures te bladeren.

Om twaalf uur stapten ze, zoals hun was opgedragen, Luca’s Grill binnen en kregen een tafeltje voor drie personen. Ze bestelden ijs-
thee en wachtten. Er ging een halfuur voorbij zonder dat Randy zich liet zien. Dus bestelden ze broodjes, met friet voor Hugo en met fruit voor Lacy. Ze aten zo langzaam mogelijk, hielden de ingang in de gaten en wachtten.

Als jurist vonden ze hun tijd kostbaar, maar als onderzoeker hadden ze geleerd geduld te hebben. Die twee rollen botsten vaak met elkaar.

Om twee uur hielden ze het voor gezien en liepen ze terug naar de auto. In de auto leek het wel een sauna. Toen Lacy de sleutel omdraaide, ging haar mobieltje: een onbekend nummer. Ze nam op en zei: ‘Ja.’

Een man zei: ‘Ik had u gevraagd alleen te komen.’ Het was Randy.

‘U hebt het recht om dat te vragen, neem ik aan. We hadden om twaalf uur afgesproken, om te lunchen.’

Even bleef het stil. Toen: ‘Ik ben in de Municipal Marina, aan het einde van King Street, drie blokken verderop. Zeg maar tegen uw vriendje dat-ie moet oprotten, dan kunnen we praten.’

‘Luister Randy, ik ben geen politieagent en dus niet goed in dit soort spionagespelletjes. Ik wil u wel ontmoeten, dag zeggen en zo,

maar als u me dan niet binnen zestig seconden vertelt hoe u heet ben ik weg.’

‘Dat klinkt niet onredelijk.’

Ze verbrak de verbinding en mompelde: ‘Niet onredelijk.’

Het was druk in de haven, met binnenkomende en vertrekkende plezierboten en een paar vissersboten. Via een drijvend dok stapten een heleboel rumoerige toeristen aan wal. Een restaurant met een terras aan de oever deed nog steeds goede zaken. Bemanningsleden van charterschepen spotten de dekken schoon en maakten alles klaar voor de charters van de volgende dag.

Lacy liep over de middelste steiger, op zoek naar een man die ze nog nooit had ontmoet. Voor zich zag ze een al wat ouder surfer-type dat even onhandig zwaaide en knikte. Ze knikte terug en liep door.

De man was een jaar of zestig, er kwam te veel en te lang haar onder zijn panama hoed vandaan, en hij droeg een korte broek, sandalen en een met opzichtige bloemen bedrukt shirt. Hij had de bruine, leerachtige huid van iemand die te veel tijd in de zon heeft doorgebracht en zijn ogen zaten verborgen achter een pilotenzonnebril. Hij kwam glimlachend op haar af en zei: ‘U bent Lacy Stoltz.’

Ze schudde zijn hand en zei: ‘Ja, en u bent?’

‘Ramsey Mix. Aangenaam.’

‘Idem. We hadden om twaalf uur afgesproken.’

‘Sorry. Ik had wat problemen met mijn boot.’ Hij knikte naar de steiger, waar helemaal achteraan een grote motorboot lag aange-meerd. Het was niet de langste boot die op dat moment in de haven lag, maar het scheelde niet veel. ‘Kunnen we daar praten?’ vroeg hij.

‘Op de boot?’

‘Ja, daar kunnen we echt vertrouwelijk met elkaar praten.’

Het leek haar geen goed idee om met een volslagen onbekende op een boot te stappen, dus aarzelde ze.

Voordat ze kon antwoorden, vroeg Mix: ‘Wie is die zwarte man?’ Hij keek in de richting van King Street.

Lacy draaide zich om en zag Hugo, die nonchalant met een groep toeristen mee naar de haven liep. ‘Mijn collega,’ zei ze.

‘Een soort bodyguard?’

‘Ik heb geen bodyguard nodig, meneer Mix. We zijn ongewapend, maar mijn vriend daar kan u binnen twee seconden in het water kieperen.’

‘Dan hoop ik maar dat dat niet nodig zal zijn. Ik heb geen slechte bedoelingen.’

‘Dat is goed om te horen. Ik stap alleen op die boot als hij blijft waar hij nu ligt. Zodra u de motor start, is ons gesprek afgelopen.’

‘Dat klinkt niet onredelijk.’

Ze liep met hem mee over de steiger, langs een rij zeilboten die zo te zien al maanden geen open zee meer hadden gezien, naar zijn boot met de fraaie naam Conspirator.

Hij stapte aan boord en stak zijn hand uit om haar te helpen. Op het dek, onder een canvas zeildoek, stond een houten tafeltje met vier klapstoeltjes. Hij wees ernaar en zei: ‘Welkom aan boord. Ga zitten.’

Lacy nam haar omgeving in zich op, ging niet zitten en vroeg: ‘Zijn we alleen?’

‘Nee, niet helemaal. Ik heb een vriendin bij me die het heerlijk vindt om met me te varen. Wilt u haar ontmoeten?’

‘Alleen als ze van belang is voor het verhaal.’

‘Dat is ze niet.’ Mix keek naar de haven, waar Hugo tegen een reling geleund stond.

Hugo zwaaide, alsof hij wilde zeggen: ik houd alles in de gaten.

Mix zwaaide terug en vroeg: ‘Mag ik u iets vragen?’

‘Ja hoor,’ zei Lacy.

‘Mag ik ervan uitgaan dat alles wat ik u ga vertellen straks aan meneer Hatch wordt doorverteld?’

‘Hij is mijn collega, we werken samen aan een paar zaken, en misschien ook aan deze. Hoe weet u hoe hij heet?’

‘Ik heb een computer en heb op de website gekeken. De BJC zou hem eindelijk eens moeten actualiseren.’

‘Weet ik. Bezuinigingen.’

‘Zijn naam komt me vaag bekend voor.’

‘Hij had een korte footballcarrière bij Florida State.’

‘Misschien is dat het. Ik ben een Gator-fan.’

Lacy ging hier niet op in. Dit was zo kenmerkend voor het zuiden:

mensen voelden zich verbonden met een collegefootballteam, heel fanatiek zelfs. Dat had ze altijd heel vreemd gevonden.

Mix vroeg: 'Dus u gaat hem alles vertellen?'

'Ja.'

'Roep hem dan maar. Dan haal ik iets te drinken voor ons.'

2

Carlita bracht de drankjes op een houten dienblad: lightfrisdrank voor Lacy en Hugo, en een flesje bier voor Mix. Ze was een knappe Latijns-Amerikaanse, minstens twintig jaar jonger dan hij en ze leek het leuk te vinden dat ze gasten hadden, vooral een andere vrouw.

Lacy maakte een aantekening op haar schrijfblok en zei: ‘Een vraag: de telefoon die u een kwartier geleden gebruikte had een ander nummer dan de telefoon die u vorige week hebt gebruikt.’

‘Is dat een vraag?’ antwoordde Mix.

‘Eigenlijk wel.’

‘Oké. Ik gebruik een heleboel prepaidtelefoons. En ik verplaats me steeds. Ik neem aan dat het telefoonnummer dat ik van u heb van een mobiele telefoon is die u van uw werkgever hebt gekregen?’

‘Dat klopt. We gebruiken onze privételefoon niet voor staatszaken, zodat mijn nummer waarschijnlijk niet zal veranderen.’

‘Dat maakt het eenvoudiger, denk ik. Mijn telefoonnummer verandert elke maand, soms elke week.’

Tot nu toe, in de eerste vijf minuten dat ze bij elkaar waren, had alles wat Mix had gezegd alleen maar nieuwe vragen opgeworpen.

Lacy was nog steeds nijdig omdat hij zich niet aan hun lunchafspraak had gehouden en was ook niet blij met de eerste indruk die ze van hem had. Ze zei: ‘Oké, meneer Mix, voorlopig houden Hugo en ik onze mond en begint u te praten. U vertelt ons uw verhaal en als we belangrijke hiaten signaleren waardoor we naar informatie moeten peuren of in het duister tasten, houden we het voor gezien en gaan we naar huis. U hebt u aan de telefoon al genoeg op de vlakte gehouden om me hier te krijgen. Goed, steek maar van wal.’

Mix keek glimlachend naar Hugo en vroeg: ‘Is ze altijd zo recht op de man af?’

Hugo knikte, zonder te glimlachen. Hij legde zijn handen gevouwen op het tafelblad en wachtte.

Lacy legde haar pen neer.

Mix nam een grote slok bier en begon: ‘Ik heb dertig jaar als advocaat in Pensacola gewerkt. Klein kantoor, meestal waren we met vijf of zes advocaten. Vroeger ging het prima. Een van mijn eerste cliënten was een projectontwikkelaar, een belangrijk man. Hij bouwde appartementengebouwen, woonwijken, hotels, winkelcentra, van die snelle projecten zoals je wel vaker ziet in Florida. Ik vertrouwde die vent niet, maar hij verdiende zoveel geld dat ik uiteindelijk in het aas hapte. Hij regelde een paar deals voor me, kleine zaakjes, en dat liep een tijdje goed. Ik zag mezelf al stinkend rijk worden en dat kan je, in Florida tenminste, grote problemen bezorgen. Mijn vriend sjoemelde met de boekhouding en maakte te veel schulden, maar dat wist ik toen nog niet. Er bleken een paar slechte leningen tussen te zitten – ach, eigenlijk waren ze allemaal slecht. Toen kwam de FBI langs met een van zijn RICO-clusterbommen en stelde half Pensacola in staat van beschuldiging, en mij dus ook.’

Met RICO verwees hij naar de Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act, een wet die tot doel heeft bedrijven aan te pakken die geld verdienen met afpersing en corruptie.

‘Een heleboel mensen waren de klos: projectontwikkelaars, bankiers, makelaars, advocaten en andere beunhazen. Jullie hebben er waarschijnlijk niets over gehoord, jullie doen immers onderzoek naar rechters, en niet naar advocaten. Hoe dan ook, ik bezweek onder de druk, vertelde alles wat ik wist, kreeg een deal, bekende schuld aan één tenlastelegging – postfraude – en zat zestien maanden in een federale gevangenis. Ik verloor mijn vergunning en maakte een heleboel vijanden. Nu hou ik me gedeisd. Ik vroeg een nieuwe vergunning aan en kreeg die ook. Op dit moment heb ik één cliënt, de man over wie we het vanaf nu gaan hebben. Vragen?’ Hij pakte een blanco dossiermap van de enige onbezette stoel en gaf die aan Lacy. ‘Hierin vinden jullie mijn verhaal: krantenartikelen, mijn schuldbekentenis in ruil voor strafvermindering, alles wat jullie misschien nodig hebben. Ik ben eerlijk, of zo eerlijk als een ex-gevangene maar kan zijn, en alles wat ik zeg is waar.’

‘Wat is uw huidige adres?’ vroeg Hugo.

‘Een broer van me woont in Myrtle Beach en ik gebruik zijn adres voor juridische kwesties. Carlita heeft een huis in Tampa, en ook daar ontvang ik soms post. Maar in feite woon ik op deze boot. Ik heb telefoons, een fax, wifi, een kleine douche, koud bier en een leuke vrouw. Ik ben gelukkig. We varen door Florida, de Keys, de Bahama’s. Geen slecht pensioen, dankzij Uncle Sam.’

‘Waarom hebt u dan een cliënt?’ vroeg Lacy zonder naar de dossiermap te kijken.

‘Hij is de vriend van een oude vriend die mijn schimmige verleden kent en denkt dat ik wel iets wil doen voor een goed honorarium. En hij heeft gelijk. Mijn vriend heeft me opgezocht en me overgehaald om zijn zaak aan te nemen. Vraag me niet hoe mijn cliënt heet, want dat weet ik niet. Mijn vriend is de contactpersoon.’

‘U weet niet hoe uw cliënt heet?’ vroeg Lacy.

‘Nee, en dat wil ik ook niet.’

‘Wilt u dat we vragen waarom niet, of denkt u dat we dit gewoon accepteren?’ vroeg Hugo.

‘Hiaat nummer één, meneer Mix,’ zei Lacy. ‘En we houden niet van hiaten. U vertelt ons alles of we gaan met lege handen weg.’

‘Rustig aan, oké?’ zei Mix en hij nam een slok bier. ‘Dit is een lang verhaal en het zal wel wat tijd kosten om alles te vertellen. Het gaat over heel veel geld, verbijsterende corruptie en een paar bijzonder vervelende kerels die geen moment zullen aarzelen om één of meer kogels tussen mijn ogen te schieten, of die van jullie, van mijn cliënt en van iedereen die te veel vragen stelt.’

Het bleef heel lang stil, terwijl Lacy en Hugo dit feit tot zich lieten doordringen. Ten slotte vroeg ze: ‘Waarom doet u hier dan aan mee?’

‘Geld. Mijn cliënt wil een zaak aanhangig maken onder de Klokkenluiderswet van Florida. Hij verwacht miljoenen te incasseren. Ik krijg daar ook een leuke portie van en als alles goed gaat, heb ik nooit meer een cliënt nodig.’

‘Dan moet het een staatsambtenaar zijn,’ zei Lacy.

‘Ik ken de wet, mevrouw Stoltz. U hebt een veeleisende baan, maar ik niet. Ik heb alle tijd om me te verdiepen in wetsartikelen en jurisprudentie. Ja, mijn cliënt werkt voor de staat Florida. Nee, zijn identiteit kan niet bekend worden gemaakt; nog niet tenminste. Misschien, tijdens deze zaak, als er geld op tafel ligt, kunnen we een rechter over-

halen de zaak geheim te houden. Maar nu is mijn cliënt nog veel te bang om een formele aangifte bij het Judicial Conduct in te dienen.’

‘Wij kunnen niets doen zonder een ondertekende, formele aangifte,’ zei Lacy. ‘Zoals u weet is de wet daar heel duidelijk over.’

‘Dat weet ik. Ik zal de formele aangifte indienen.’

‘Beëdigd?’ vroeg Hugo.

‘Ja, zoals vereist. Ik geloof dat mijn cliënt de waarheid vertelt en ik ben bereid mijn naam eronder te zetten.’

‘Bent u dan niet bang?’

‘Ik ben al heel lang bang. Daar ben ik denk ik aan gewend geraakt, hoewel het wel erger zou kunnen worden.’ Mix pakte nog een dossiermap, haalde er een paar papieren uit en legde ze op de tafel. Hij zei: ‘Zes maanden geleden ben ik naar de rechtbank in Myrtle Beach gegaan en heb ik mijn naam veranderd. Nu ben ik Greg Myers, de naam die ik voor die formele aangifte zal gebruiken.’

Lacy las het rechterlijk vonnis van South Carolina door en vroeg zich voor het eerst af of het wel slim was geweest om naar St. Augustine te gaan voor een ontmoeting met deze man: een staatsambtenaar die te bang was om zijn identiteit bekend te maken; een tot inkeer gekomen advocaat die zo bang was dat hij naar de rechtbank in een andere staat ging en zijn naam had veranderd; een ex-gevangene zonder een vaste verblijfplaats.

Hugo las het rechterlijk vonnis door en wenste, voor het eerst in jaren, dat hij een wapen mocht dragen. Hij vroeg: ‘Vindt u zelf dat u zich op dit moment schuilhoudt?’

‘Laten we zeggen dat ik gewoon heel voorzichtig ben, meneer Hatch. Ik ben een ervaren schipper die meer weet van het water, de zeeën, stromingen, zandbanken, eilanden, afgelegen stranden en schuilplaatsen dan iemand die me zoekt, als dat al gebeurt.’

Lacy zei: ‘Nou, zo te horen houdt u zich zeker schuil.’

Myers knikte alleen, alsof hij het met haar eens was.

Ze namen alle drie een slok. Eindelijk begon het wat te waaien, waardoor de luchtvochtigheid iets minder werd.

Lacy bladerde in het dunne dossier en zei: ‘Een vraag: stonden uw juridische problemen op welke manier dan ook in verband met het wangedrag van een rechter dat u wilt bespreken?’

Myers hield op met knikken terwijl hij hierover nadacht. ‘Nee.’

Hugo zei: ‘Nog even over deze geheimzinnige cliënt. Hebt u wel eens rechtstreeks contact met hem?’

‘Nee, nooit. Hij weigert het gebruik van e-mail, snailmail, fax of welke soort traceerbare telefoon dan ook. Hij praat met de contactpersoon, de contactpersoon komt persoonlijk bij me op bezoek of belt me met een prepaidtelefoon. Het is vreemd en tijdrovend, maar wel erg veilig: geen sporen, geen aantekeningen, niets tastbaars.’

‘Stel dat u hem nu meteen nodig hebt, hoe kunt u hem dan bereiken?’

‘Dat is nog nooit voorgekomen. Ik denk dat ik de contactpersoon zou bellen en een uur of zo zou wachten.’

‘Waar woont deze cliënt?’

‘Dat weet ik niet zeker, ergens langs de Florida Panhandle.’

Lacy haalde diep adem, keek Hugo even aan en vroeg: ‘Oké, wat is het verhaal?’

Myers keek voor zich uit, over het water, voorbij de boten. Een ophaalbrug ging open, iets wat hem erg leek te fascineren. Ten slotte zei hij: ‘Dit verhaal heeft veel hoofdstukken, waarvan enkele nog worden geschreven. Tijdens deze ontmoeting wil ik jullie genoeg vertellen om jullie nieuwsgierig te maken, maar ook bang genoeg zodat jullie je kunnen terugtrekken als jullie dat willen. Dat is dus eigenlijk de hamvraag: willen jullie hierbij betrokken worden?’

‘Is er sprake van wangedrag door een rechter?’ vroeg Lacy.

‘Het woord “wangedrag” zou een enorm understatement zijn. Wat ik weet is dat het hier gaat om corruptie op een niveau dat in dit land nooit eerder is voorgekomen. Weet u, mevrouw Stoltz en meneer Hatch, mijn zestien maanden in de gevangenis zijn niet slechts tijdverspilling geweest. Ik kreeg de leiding over de juridische bibliotheek en heb de hele tijd met mijn neus in de boeken gezeten. Ik heb elke zaak over corruptie door rechters bestudeerd die ooit is behandeld, in alle vijftig staten. Ik heb de onderzoeksverslagen, dossiers, aantekeningen, alles. Ik ben de juiste bron, voor het geval dat jullie alles ooit moeten weten. En het verhaal dat ik jullie kan vertellen, gaat over meer zwart geld dan alle andere zaken bij elkaar. Het gaat ook over omkoping, afpersing, intimidatie, gemanipuleerde processen, ten minste twee moorden en één onterecht vonnis. Op dit moment zit een uur hiervandaan een man die erin is geluisd weg te rotten in

de dodencel. De man die verantwoordelijk was voor deze misdaad zit waarschijnlijk nu op zijn boot, een veel mooiere dan deze.' Hij zweeg, nam een slok uit zijn fles en keek hen met een arrogante blik aan, tevreden omdat hij nu hun volle aandacht had. 'De vraag is: willen jullie hierbij betrokken worden? Het kan gevaarlijk worden.'

'Waarom hebt u ons gebeld?' vroeg Hugo. 'Waarom hebt u de FBI niet gebeld?'

'Ik heb al eens eerder met de FBI te maken gehad, meneer Hatch, en dat pakte niet goed uit. Ik vertrouw hen niet, niemand trouwens met een badge, vooral niet in deze staat.'

Lacy zei: 'Nogmaals, meneer Myers, we zijn niet gewapend, wij zijn geen opsporingsambtenaren. Zo te horen hebt u verschillende federale overheidsdiensten nodig.'

'Maar jullie mogen iemand dagvaarden,' zei Myers. 'Jullie hebben verordeningen die jullie het recht geven een dagvaarding te doen uitgaan. Jullie kunnen bij iedere rechter in deze staat elk dossier op-eisen dat in zijn of haar kantoor wordt bewaard. Jullie hebben heel veel macht, mevrouw Stoltz. Dus in allerlei opzichten doen jullie wel onderzoek naar criminele activiteiten.'

Hugo zei: 'Dat is waar, maar we zijn er niet voor uitgerust om met gangsters te dealen. Als uw verhaal waar is, zijn die boeven uitstekend georganiseerd.'

'Ooit gehoord van de Catfish Mafia?' vroeg Myers, na alweer een grote slok uit de fles.

'Nee,' antwoordde Hugo, en ook Lacy schudde haar hoofd.

'Nou, dat is een ander lang verhaal. Ja, meneer Hatch, dat is een uitstekend georganiseerde bende. Ze hebben een heleboel misdaden gepleegd, maar die zijn niet belangrijk voor jullie, omdat er geen leden van de rechterlijke macht bij betrokken zijn. Maar er is één kwestie waarbij ze een rechter hebben omgekocht en daar hebben jullie wél iets mee te maken.'

De Conspirator begon te deinen door de golfslag van een oude garnalenschuit en even zwegen ze alle drie.

Lacy vroeg: 'Stel dat we weigeren hierbij betrokken te worden? Wat gebeurt er dan met uw verhaal?'

'Als ik een formele aangifte indien, zijn jullie dan niet verplicht daar iets mee te doen?'

‘In theorie wel. Zoals u ongetwijfeld weet, hebben we vijfenveertig dagen de tijd voor een voorlopig onderzoek om vast te stellen of de formele aangifte enige grond heeft. Daarna informeren we de betrokkene – de rechter – en verpesten we zijn dag. Maar we zijn er ook heel goed in om formele aangiftes te negeren.’

Hugo zei glimlachend: ‘Inderdaad, wij zijn bureaucraten. We zijn er heel goed in om zaken aan te houden en te vertragen.’

‘Deze kunnen jullie niet aanhouden,’ zei Myers. ‘Deze zaak is te belangrijk.’

‘Als het zo belangrijk is, waarom is het dan nog niet bekend geworden?’ vroeg Lacy.

‘Omdat de zaak nog steeds loopt, omdat het daar niet het juiste moment voor was, om heel veel redenen, mevrouw Stoltz, waarvan de belangrijkste is dat niemand die het wist tot nu toe bereid is geweest om zich te melden. Nu meld ik me. De vraag is dus eenvoudig: is de Board on Judicial Conduct bereid onderzoek te doen naar de corruptste rechter in de geschiedenis van het Amerikaanse rechtstelsel?’

‘Een van onze eigen rechters?’ vroeg Lacy.

‘Zeker weten.’

‘Wanneer krijgen we zijn naam te horen?’ vroeg Hugo.

‘U neemt aan dat het een man is.’

‘We nemen niets aan.’

‘Dat is een goed begin.’

Ten slotte ging het warme briesje liggen en de draaiende ventilator deed weinig meer dan de broeierige lucht verplaatsen. Myers leek zich te realiseren dat hun shirts aan hun lichaam plakten en kwam toen, als gastheer van het kleine gezelschap, eindelijk in actie. ‘Laten we naar dat restaurant gaan en iets drinken,’ zei hij. ‘Daar is een bar met een goede airco.’ Hij pakte een kleine olijkleurige leren tas, intensief gebruikt en kennelijk aan zijn lichaam vastgemaakt. Lacy vroeg zich af wat erin zat. Een klein pistool? Geld? Een vals paspoort? Misschien nog een dossier?

Terwijl ze over de steiger liepen, vroeg Lacy: ‘Is dat een van uw stamkroegen?’

‘Waarom zou ik daar antwoord op geven?’ vroeg Myers vinnig.

Lacy wilde dat ze niets had gevraagd. Dit was een onzichtbare man, een man die leefde alsof zijn nek altijd vlak bij het hakblok lag, in plaats van een gewone schipper die van de ene haven naar de andere voer. Hugo schudde zijn hoofd en Lacy gaf zichzelf een standje.

Het restaurant was nu verlaten en ze namen een tafeltje binnen met uitzicht op de haven. Doordat ze het afgelopen uur in de hitte hadden gezeten, vonden ze het hier bijna te koud. IJsthee voor de onderzoekers, koffie voor meneer Myers. Ze waren alleen, het was onmogelijk dat iemand hen hoorde.

‘Stel dat we niet echt enthousiast worden van deze zaak?’ vroeg Hugo.

‘Dan moet ik uiteindelijk overstappen op plan B, maar dat wil ik liever niet. Plan B betekent de pers, een paar journalisten die ik ken, maar die zijn eigenlijk geen van allen volkomen betrouwbaar: de ene zit in Mobile, de andere in Miami. Eerlijk gezegd denk ik dat ze heel snel bang worden.’

‘Waarom denkt u dat wij niet snel bang worden, meneer Myers?’ vroeg Lacy. ‘We hebben u al verteld dat we ons normaal gesproken niet inlaten met gangsters. Bovendien hebben we meer dan genoeg werk.’

‘Dat geloof ik meteen. Er is geen gebrek aan corrupte rechters.’

‘Eerlijk gezegd zijn er niet veel. Een paar rotte appels, maar er zijn genoeg procespartijen om ons aan het werk te houden. Heel veel formele aangiftes, waarvan de meeste niet-ontvankelijk zijn.’

‘Juist.’ Langzaam zette Myers zijn pilotenzonnebril af en legde hem op de tafel. Zijn ogen waren gezwollen en rood, zoals van een zware drinker, en omrand door een bleke huid. Door dat contrast leek hij op een omgekeerde wasbeer. Het was goed te zien dat hij zijn bril zelden afzette. Hij keek nog een keer om zich heen, als om te controleren dat de lui die achter hem aan zaten niet in het restaurant waren, en leek zich te ontspannen.

Hugo zei: ‘Over deze Catfish Mafia.’

Myers gromde en glimlachte, alsof hij niet kon wachten om zijn verhaal te vertellen. ‘U wilt het horen, hè?’

‘U begon erover.’

‘Dat is waar.’

De serveerster zette hun drankjes op de tafel en verdween.

Myers nam een slok en begon: ‘Het verhaal begint een jaar of vijftig geleden. Een los-vaste bende boeven die zich in verschillende delen van Arkansas, Mississippi en Louisiana hadden misdragen, overall waar ze maar een sheriff konden omkopen. Voornamelijk illegale drank, prostitutie, gokken, allerlei ouderwetse zonden, neem ik aan, met heel veel spierkracht en geen gebrek aan doden. Ze kozen een county uit waar drank mocht worden verkocht die grensde aan een county waar dat verboden was, het liefst op een staatsgrens, waar ze hun operaties opzetten. Elke keer werden de locals het beu en kozen een nieuwe sheriff, waarna de boeven de stad verlieten. Na verloop van tijd vestigden ze zich ergens aan de oever van de Mississippi, in de buurt van Biloxi en Gulfport. Degenen die niet waren doodgeschoten, werden veroordeeld en naar de gevangenis gestuurd. Begin jaren tachtig waren bijna alle oorspronkelijke gangsters verdwenen, maar van de jongere generatie waren er nog een paar over. Toen gokken in Biloxi werd gelegaliseerd, sloeg dat een enorm gat in hun zaken. Ze verplaatsten zich naar Florida en ontdekten de aantrekkingskracht van schimmige landdeals, maar ook van de verbijsterende marges bij de cocaïnehandel. Ze verdienden heel veel geld, voerden een reorganisatie door en werden een groep die bekendstaat als de Coast Mafia.’

Hugo schudde zijn hoofd. ‘Ik ben opgegroeid in het noorden van Florida en heb daar op de middelbare school gezeten en rechten gestudeerd; ik heb daar mijn hele leven gewoond en er de afgelopen tien jaar onderzoek gedaan naar corruptie door de rechterlijke macht, maar ik heb nog nooit van de Coast Mafia gehoord.’

‘Ze maken ook geen reclame, en hun namen staan nooit in de krant. Ik betwijfel of een van de leden de afgelopen tien jaar is gearresteerd. Het is een klein netwerk, strak georganiseerd en erg gedisciplineerd. Ik vermoed dat de meeste leden familie van elkaar zijn. De groep zou waarschijnlijk zijn geïnfiltreerd, gearresteerd en naar de gevangenis zijn gestuurd zonder de opkomst van een man die ik nu maar even Omar zal noemen. Een slechte vent, maar heel slim. Midden jaren tachtig nam Omar de bende mee naar het zuiden van Florida, op dat moment ground zero voor de cocaïnehandel. Ze hadden een paar goede jaren, maar nadat ze een paar Colombianen belazerden, ging de zaak naar de klote. Ze schoten op Omar en op zijn broer,

die dat niet overleefde; zijn lichaam is nooit gevonden. Ze vluchtten uit Miami maar niet uit Florida. Omar heeft een briljante criminele geest en hij kwam ongeveer twintig jaar geleden op het lumineuze idee om casino's te bouwen op het land van indianen.'

'Waarom verbaast dit me niet?' mompelde Lacy.

'Juist! Zoals jullie waarschijnlijk weten, zijn er nu negen indiaanse casino's in Florida, en zeven daarvan zijn eigendom van de Seminoles, de grootste stam, en een van de drie die de federale overheid heeft erkend. De casino's van de Seminoles zijn samen goed voor een brutowinst van vier miljard dollar per jaar. Omar en zijn mannen vonden die kans onweerstaanbaar.'

Lacy zei: 'Uw verhaal gaat dus over georganiseerde misdadigers, indianen die casino's bezitten en een corrupte rechter, die allemaal samenspannen?'

'Dat is een goede samenvatting.'

'Maar de FBI heeft jurisdictie over indiaanse kwesties,' zei Hugo.

'Ja, maar de FBI heeft nooit veel enthousiasme getoond als het erom ging indianen voor welke misdaden dan ook te vervolgen. Nogmaals, meneer Hatch, en luister alstublieft goed want ik herhaal mezelf nog maar eens: ik wil absoluut niets met de FBI te maken hebben! Zij kennen de feiten niet. Ik wel, en ik praat met jullie.'

'Wanneer krijgen we het hele verhaal te horen?' vroeg Lacy.

'Zodra jullie baas, meneer Geismar, het groene licht geeft. Jullie moeten met hem praten, hem vertellen wat ik heb gezegd en ervoor zorgen dat hij begrijpt welke gevaren hieraan kleven. En als hij tegen mij zegt, aan de telefoon, dat de Board on Judicial Conduct mijn formele aangifte serieus zal nemen en volledig zal onderzoeken, zal ik zo veel mogelijk hiaten opvullen.'

Hugo trommelde met zijn vingers op het tafeltje en dacht aan zijn gezin. Lacy keek naar een andere garnalenboot die langzaam door de haven voer en vroeg zich af hoe Michael zou reageren. Myers keek hen aan en had bijna medelijden met hen.